

מונולוג של קיטי דוקאקים

מדי גברת ראשונה? זה קשה להגיד. מכיוון שבארצות הברית רק גברים רצו עד כה לבית-הלבן — מעולם לא רצה לשם אשה — או נשות-נשיאים כמו אלינור רוזוולט התחילו להיות פעילות בכל מיני נושאים חברתיים, אנושיים. כן, אני מזכירה רבות את אלינור רוזוולט, אבל היא אינה המודל היחידי שלי להערצה. מי עוד? ג'קלין קנדי? כאשת-מושל, לא הייתי היהודיה

מדוע לא הרגשתי צורך לבקר קודם לכן? אני לא יודעת, פשוט לא ביקרתי. מה שהשפיע עלי במיוחד היה הביקור ביד'ושם. הוא שינה את חיי. הורי נפגשו בברלין ב-1933, לפני מלחמת העולם השנייה. הם עזבו את גרמניה לפני השואה, כשזה התחיל. הם הרחו מה עומד לקרות. חונכתי על פי הויכרון הזה, על-פי מה שקרה. אבל עד הביקור ביד'ושם, אני לא חושבת שהבנתי את המשמעות המלאה של מה שקרה. מאז חזרתי ליד'ושם בכל ביקור

חודש אחרי שהתחלתי לקחת כרום, רים, ידעתי שאני מכורה. ידעתי — והמשכתי לקחת כרום. הייתי תלוויה בהם. אין גם רגע של החלטה להיגמל: אצלי זה היה תהליך ממושך. מדוע חשפתי את ניסיוני האישי ברבים? מפני שהחלטתי שאני רוצה לעזור לאחרים להיגמל, וחשבתי שאם אספר על עצמי — זה יעזור. לא פחדתי מהחשיפה, ואכן התגוררות על כך היו חיוביות.

עת איוו תמיכה יש לו מבית. איזה בסיס רחב. **התחנת, התגרשתי...!** **פגשתי את מייקל** כששכתי לבוסטון אחרי גירושיי. למעשה פגשתי אותו הרבה לפניכן בבית הספר, אבל הוא לא זכר אותי. כן, אני זכרתי אותו. אחר-כך התחנתני, התגרשתי. שבי

„אהיה היהודיה הראשונה

בבית הלבן!

שלי בישראל. כן, אני עדיין מפחדת ממה שקרה. לכן חשוב מאוד עבורי שבעלי — אם ייבחר כנשיא — ישוב וימנה אותי כחברה בגוף להנצחת השואה בארצות-

הראשונה. ישנן עוד כמה מעטות. אבל בהחלט אהיה הגברת הראשונה היי-הודיה של ארצות-הברית. זוהי הרגשה נהדרת, מפני שאני גאה מאוד בשורשי היהודיים, וברקע שלי.

אשת-מועמד דוקאקים, הורי נפגשו בגרמניה הנאצית.

הברית (חברותה של דוקאקים הופסקה בעת שילוטנו של רונלד רגן. היא נפגעה מכך, ונהוגת להזכיר זאת בהזדמנויות שונות).

הצטרפתי לבית-כנסת **כששכתי מישראל**, ב-1976, הצטרפתי לבית-כנסת, התחלתי

לאסוף כספים עבור ישראל, לתמוך באיגודים ספרדיים. התחלתי לקרוא על ישראל, על היהדות. רציתי להיות מעורבת יותר. האם אשנה משהו, כיהודיה בבית הלבן? בארצות-הברית קיימת הפרדה בין דת ומדינה. האורח שייך לדת, לזרם בדת, על פי רצונו החופשי. זה חשוב מאוד, וצריך להגן על כך.

אני אמשך להיות יהודיה גאה גם בבית-הלבן. מה זה להיות יהודיה גאה? קשה כדיוק לתאר. זה להרגיש טוב עם הרקע שלי, הרת שלי, להילחם על זכויות האזרח, חופש-הפרט. ידוע לך, אולי, על פעילותי למען יהודי ברית-המועצות. מה דעתי, כיהודיה, על המצב במזרח-התיכון? אין לי דיעה מוגדרת. אני מקווה שימצאו שם פיתרון במהרה, ואני מסכימה עם מייקל, שלא ניתן להגיע לפיתרון מבלי לנהל משא-ומתן ישיר.

האם אני מסכימה איתו גם על הצעתו להעביר את השגרירות האמריקאית מתל-אביב לירושלים? זאת גם דעתי, אבל זה לא הנושא שצריך להיות כרגע בכותרות. נכון שמייקל הצהיר כך, אבל זה לא הנושא כעת. צריך לטפל קודם-לכן בנושאים בוערים יותר. כמה אהיה שונה מננסי רגן? קשה לאמר. כל אשת-נשיא שונה מרעותה באישיותה, בפעילותה. גם אני אהיה אשת-נשיא פעילה בקשת רחבה של נושאים: החל בראגה לחסרי-בית, דרך הלוחמה בסמים, דאגה להקמת מעונות-יום כדי שגשם יוכלו לצאת לעבוד, וכלה בעניין האמנות.

אני מניחה שאייעץ לבעלי, אם כי הוא אדם חזק ועצמאי, שאינו צריך עצות ממני כדי להגיע להחלטות. לעיתים אני מייצעת לו גם מבלי שגשם אלת, אבל אין זה אומר שהוא לא מגיע להחלטותיו בעצמו. כננסי, אם אחשוב שמישהו מוזיק לבעלי (הכוונה לפיטוריו של ראש-המטה בבית-הלבן, דונלד ריגן, בהשראתה של ננסי רגן), בוודאי אעיר את עיניו.

מה אני מעריכה בננסי? שני דברים: את תמיכתה המוחלטת בבעלה — אני חושבת שהיא פרטנרית חשובה עבורי — ואת מילחמתה בהתמכרות לסמים.

כן, לי יש ניסיון אישי עם סמים (כדורי-הרזייה). אין רגע כזה, שבו אתה מבחין שאתה מכור. על כל פנים, לי לא היה רגע כזה.

איש מהמישפחה, מהצוות של מייקל ושלי, לא ניסה לעצור בעדי מלהיחשף. להיפך — זכיתי בתמיכה.

וזה הרגשה נהדרת, שאתה ארון לעצמך, מנהל את חייך, ולא תלוי בכל מיני כדורים, אם כי זהו מאבק יומיומי. מייקל מאוד תמך בי.

נכון, הנישואין שלי למייקל מוגדרים כ„נישואין טובים“. מה פירוש „נישואין טובים“? איכפת לנו זה מזה, אנחנו מכבדים זה את הקאריירה של זה, יש לנו דיעות משותפות בנושאים רבים. למייקל יש חושיהמור נהדר, המאפשר לנו לצחוק הרבה ולהתמודד עם בעיות. אנחנו פועלים כצוות, ולכן אנחנו מצליחים.

מדוע כלי-כך מרגישים את מערכת היחסים בינינו, בדרך לבית-הלבן? מפני שזהו עוד צד של מייקל, וחשוב לדי-

תי עם ג'ון (בנה מנישואיה הראשונים) לבוסטון. ג'ון היה אז בן 3. ידידה משותפת ערכה בינינו היכרות. נישאנו מעולם לא הסתפקתי בלהיות אשתו. תמיד הייתה לי קאריירה. בעצם — כמה קאריירות. זה היה לי חשוב מאוד. תמיד הייתי מעורבת. תמיד הייתי בזכות עצמי. לכן יש בינינו קואלת חבי-רות.

מדוע לא תירגמתי את המעורבות והמרץ האלה לקאריירה פוליטית? מפני שאני חושבת שפוליטיקאי אחד במישפחה זה מספיק. האמת היא שמעולם לא חשבתי על כך, לא היה לי רגע של פיתוי. מייקל הוא פוליטיקאי חזק, בעל רגישות לנושאים כמו סמים, תנאים סוציאליים. אני מרגישה מבפנים, עד כמה הוא חיוני לארצות-הברית, לביטחונה. החלום האמריקאי? כן, אנחנו מרגישים זאת שוב ושוב במהלך מערכת-

הכל על קיטי

ל שהות יומיים במחיצתה של קיטי דוקאקים, שבוע אחרי שבעלה מונ רישמית כמועמד המפלגה הדמוקרטית לנשיאות, כשהסקרים מעדיין על מופלאריות-שיא שלו, זה אולי מרשים יותר מבחינה עיתונאית, או חדשותי יותר, אולם נדמה לי שהייתי מעדיפה לבלות במחיצתה של קיטי לפני חודשיים-שלושה. אז הייתי משיגה את קיטי האמיתית, ולא את „הגברת הראשונה הבאר של ארצות-הברית. קיטי דוקאקים היא אשה פיקחית, חריפה, חרוצה מאוד ונעולה על הב טרה בהא-הידיעה — הבית הלבן. כמעט בלתי-אפשרי לכתותה „אשתו של“. בשיחה עימי היא הדגישה: „אנ תמיד היו לי קאריירות משלי“. יש לה דיעות מנוכשות על נושאים פוליטיים, היא בעלת רגישות חברתית גבוהה, ונושאים כמו שיפור התנאים הסוציאליים בארצות-הברית, מעוונה יום שיאמשרו לאימהות לצאת לעבודה והלוחמה בהתמכרות לסמים ה בראש מעייניה. הדבקות שלה במטרה גרמה לה להפקיד עצמה בידיהם של טון המיקצוענים, בדרך לבית הלבן: דובר, כותב-נאומים, עוזרים, יועצים. אל יוצרים כעת תדמית של „הגברת הראשונה הבאה“. אי-שם, בים היעוץ והליטוט, אבדה קצת הספונטניות של קיטי. האישיו של קיטי ודעותיה עוברות הכוונה מעולה לאישיות ולדעות „נכונות“. כל פליטת-פה, כל טעות קטנטנה, כל דבר בלתי-מתוכנן עלול לזכר בכותרות, בנימוח, ובחציצה בין קיטי (ומייקל) לבין הבית-הלבן. במשך היוםיים ששהיתי איתה, אכן אירעה אי-הבנה כזאת (ראה מיסמח והתיקשות המקומית שם (באורלנדו) חגה. קיטי דוקאקים היא אשה חטובת-גיורה, בעלת הופעה נאה. יש לה חי פובט. תיסרוקתה עוצבה באחרונה לכבוד השינוי הדרמאטי שחל בחייה. ע זאת, הופעתה אינה עומדת בראש מעייניה, ולא ראיתי אותה שולפת ר ומתקנת איפור לפני שיצאה לצלמים ולעיתונאים הרבים שהמתינו לה ב תחנה. היא נולדה לפני 51 שנים למישפחה יהודית בברוקליין, מאסאצ'וסט היא נקראה על שם תבת-מישפחה, ושם-נעוריה דיקסון. אביה היה בעו כנר, וכיום הוא מנצח. אמה נפטרה לפני כמה שנים.